

Erik Ansvang

TAL SYMBOLIK

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

TALSYMBOLIK

Erik Ansvang

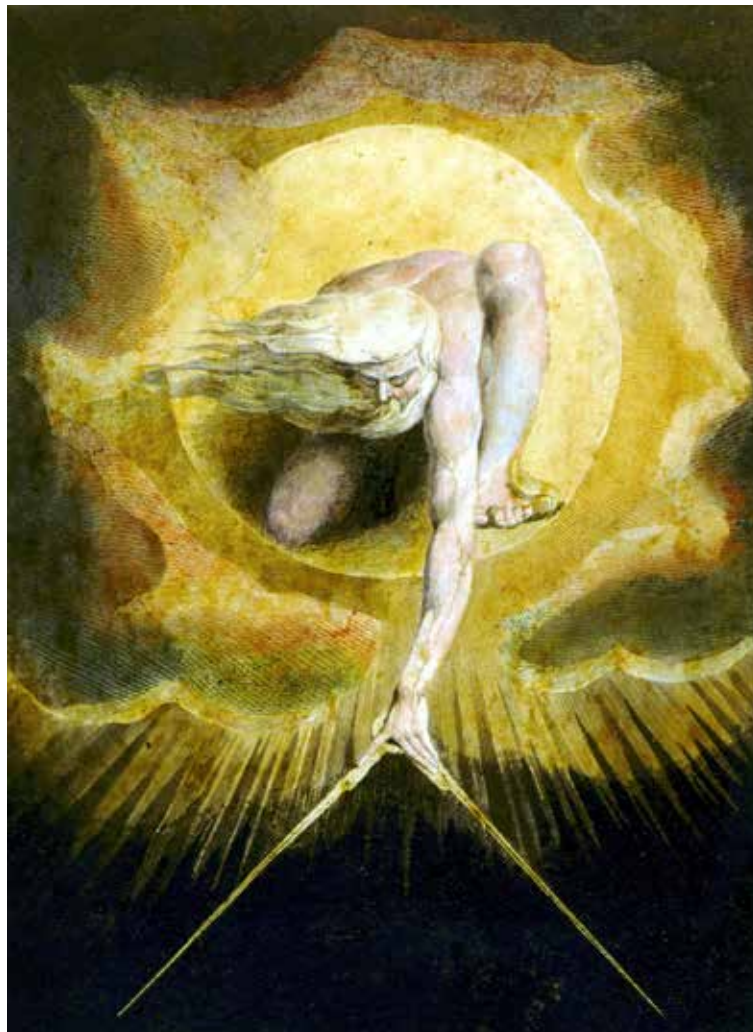

VisionsNettet
www.visionsnettet.dk

TALSYMBOLIK

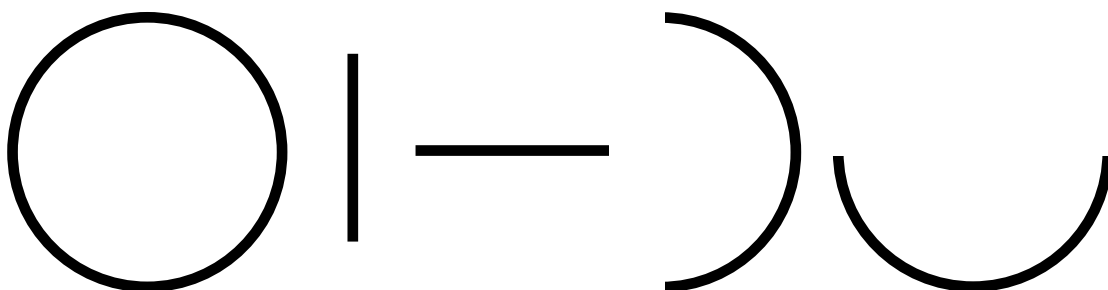
Af Erik Ansvang

Der findes mange former for symboler – for eksempel linjer, figurer, former, tal, billeder, ord og ritualer. Det metaforiske sprog i skrifter og myter skal også fortolkes symbolsk. Udsmykninger, kunst, allegorier, alkymi, tarot, kabbalaen og I Ching meddeler alle deres dybere betydning gennem symbolernes tavse sprog. Men her er det tanken at begrænse sig til fortolkninger af nogle helt enkle symbolske figurer – nemlig af *tal*.

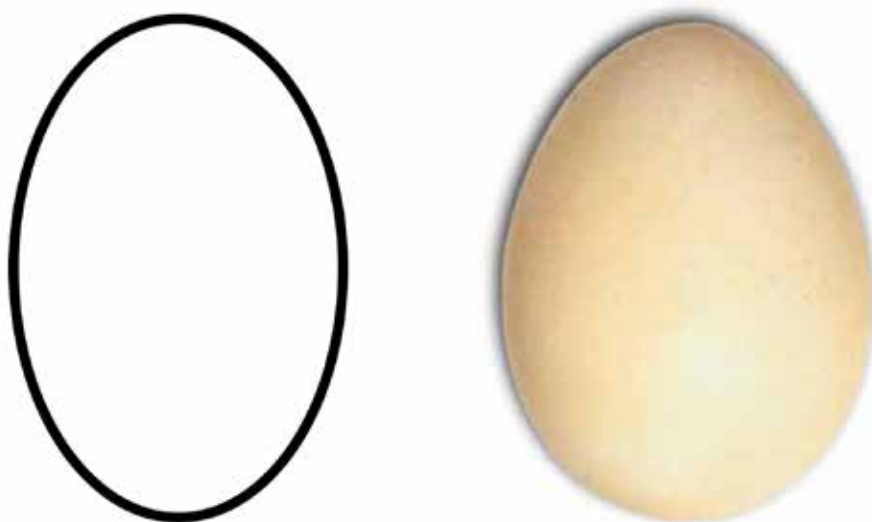
I åndsvidenskaben kaldes Gud ofte "den store geometriker", fordi det er muligt at åbenbare Universets hemmeligheder ved hjælp af geometri. Gud kaldes også "den store matematiker", for alt i skabelsen er angiveligt baseret på tal. Det er derfor muligt at afdække mange af Universets gåder ved hjælp af matematik. De geometriske former og tal er således nært forbundet, og talrækken og de basale geometriske figurer giver mulighed for at åbenbare fundamental esoterisk indsigt. Hvis man i et symbol finder et eller flere tal, har man normalt et fingerpeg til forståelsen.

Den grafiske udformning af tallene er kendt af alle, og tallenes betydninger kan let sammenholdes med tilsvarende former. Tal anvendes symbolsk i verdens hellige skrifter, og her er de naturligvis et udtryk for en ide og ikke for mængde. Det er oven i købet muligt at give overensstemmende fortolkninger, fordi grundformerne er dannet af de samme grundlæggende figurer. Disse enkle figurer i deres forskellige kombinationer rummer komplekse informationer om mennesket og Universet.

De grundlæggende former er cirklen, den lige linje – både i lodret og i vandret position – samt halvcirklen i den ene eller den anden position. I disse grundformer ser man en fuldkommen balance mellem form og symbolsk indhold. De kan ikke udvikles, og tilføjelser kan ikke ændre deres betydning.

Der findes forskellige systemer til fortolkning af talsymbolik, men der er en overraskende overensstemmelse, som mange, der beskæftiger sig med symbolik, som regel ikke er tilstrækkeligt opmærksomme på. Det mest håndgribelige system kaldes *Pythagoras' tal*, selvom systemet var kendt længe før Pythagoras, men systemets logiske opstilling og forståelse er uden tvivl Pythagoras' fortjeneste. Fra åndsvidenskaben ved man, at der i den atlantiske periode eksisterede andre talsystemer, men man ved så lidt om dem, at de i praksis er uanvendelige.

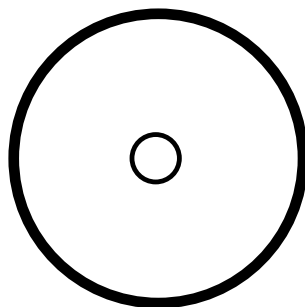
NUL

Mærkeligt nok begyndte Pythagoras ikke med nullet, selvom det var velkendt i det gamle Egypten. Nullet repræsenterer "intet", og symboliserer derfor urstoffet *før* al skabelse. Nullet er et billede på det "stofløse moderskød", hvorfra alt er skabt – og hvor alt stadig befinder sig i kaos. Nullet fremstilles ofte som et æg, men i denne forbindelse er der tale om det ubefrugtede verdensæg.

Nullet er en lukket ring, og det tegnes som en cirkel uden centrum og symboliserer derfor evigheden. Det har resulteret i en fejlagtig opfattelse af, at cirklen symboliserer Gud. Fortolkningen er fejlagtig, fordi Gud ikke er selve cirklen, for Gud symboliseres af cirkelns usynlige *centrum*. Enhver cirkel har et centrum – også selvom det ikke er markeret – men ofte markeres cirkelns centrum med et punkt. Men det markerede punkt kan heller ikke symbolisere Gud, for Gud er den *usynlige* skaber bag den synlige skabelse. I åndsvidenskaben kaldes punktet i cirkelns centrum derfor for *”det dimensionsløse punkt”*. Det er selvfølgelig ulogisk, for ethvert punkt uanset størrelse har en dimension, men punktet repræsenterer i dette tilfælde noget ubeskriveligt – *intet, som rummer alt*. Det afmærkede punkt er derfor en synlig markering af noget usynligt. H.P. Blavatsky giver udtryk for dette paradoks med denne beskrivelse:

”Det Ene Livsvæsen er det udelelige punkt, der intetsteds er at finde, men som er overalt.”

Det Ene Livsvæsen i centrum, der symboliseres af *”det usynlige punkt i cirklen”*, har tre hovedkvaliteter: Liv eller aktivitet i form, kærlighed samt evne til abstraktion. Det usynlige punkt i cirkelns centrum er derfor symbol på Skaberen, mens cirklen symboliserer skabelsen.

Nogle gange tegnes punktet som en lille cirkel i midten af cirklen. I dette tilfælde repræsenterer punktet et frø eller et kim – et mindre lys, der er indeholdt i et større. I nogle tilfælde fortolkes symbolet som mennesket, der modtager sit liv og sin ånd af *Den Store Ånd* ... for som det hermetiske aksiom siger: *”Som i det store, således også i det små – som foroven, således også forneden – som i det ydre, således også i det indre”*. Selv et atom har en kerne.

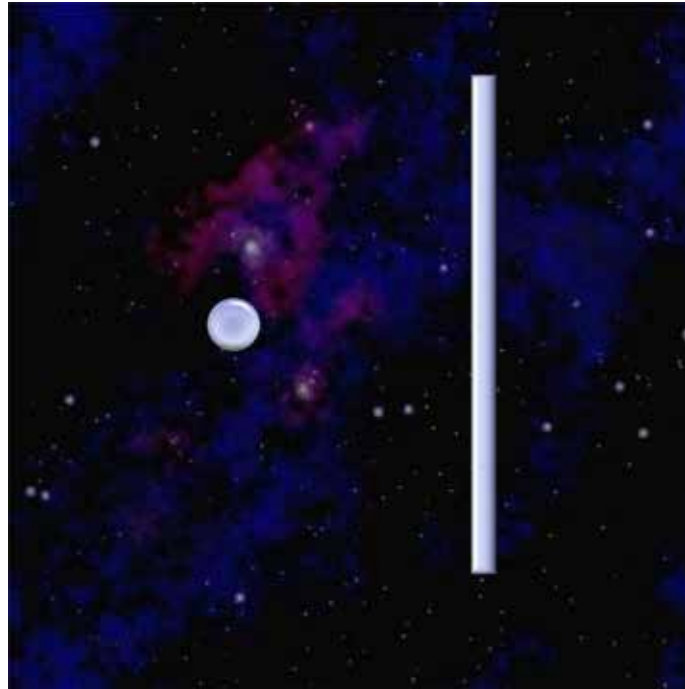
I

EN

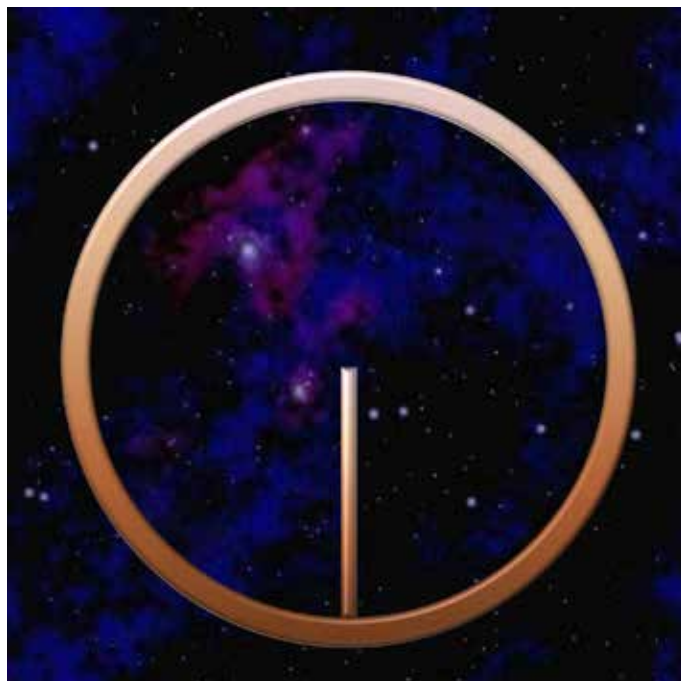
En er begyndelsen. Før *en* var der intet. Efter *en* vil der intet være, for alt vil vende tilbage til begyndelsen. *En* er essensen af alle kræfter – af alle former for energi. Alle aktiviteter udgår fra *en*.

Gud er *Den Ene* – og Gud er begyndelsen. Det ene punkt er derfor symbol på *Den Ene Gud* eller *Det Ene Livsvæsen*. *En*, punktet og ettallet er derfor identiske symboler. *En*, udgør derfor det maskuline princip i den skabende kraft.

Pythagoras begynder talrækken med ettallet i form af punktet eller den lodrette streg. Hos Pythagoras symboliserer punktet det oprindelige og det uskabte. For nogle repræsenterer punktet det tidløse og abstrakte, og for andre symboliserer punktet det usynlige, umanifesterede *Ene Livsvæsen* før skabelsens begyndelse. Den lodrette streg viser den første bevægelse, det skabende ord og skabelsens begyndelse.

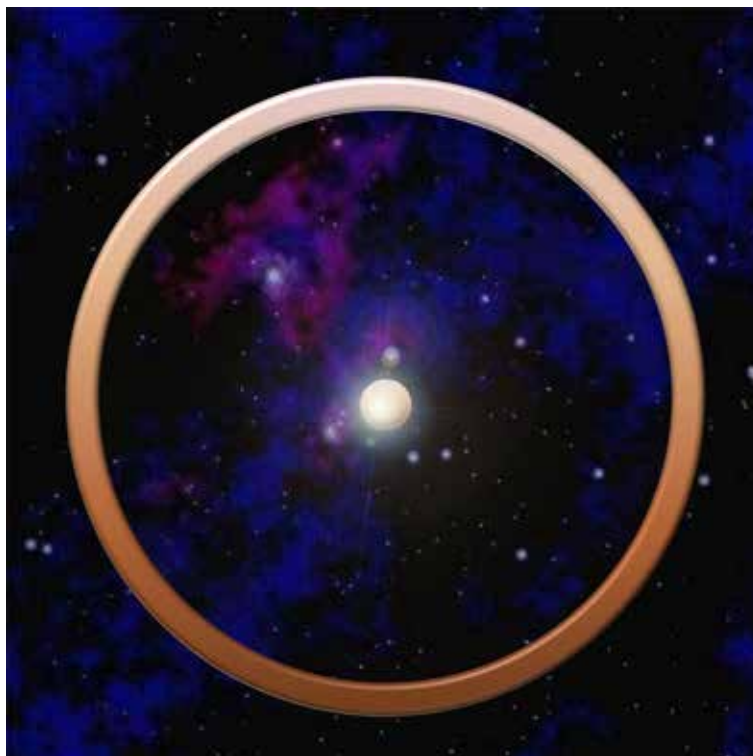
Punktet og ettallet symboliserer på denne måde selve livet og viljen til skabelse. Punktet er ånden eller årsagen før skabelsen, og det repræsenterer derfor den tidløse og rumløse tilstand. Men punktet kaldes også "*den guddommelige gnist*", for punktet er den første manifestation af det umanifesterede – den første livsgnist i skabelsen – det indre lys – den immanente Gud.

Punktet repræsenterer "*Den Ubevægelige*", som må bevæge sig for at lære sig selv at kende. *Det Ene Livsvæsen* bevæger sig fra den tid- og rumløse tilstand ind i tidens og rummets dimension. Det er en bevægelse af skabende kræfter, som danner det manifesterede Univers symboliseret ved cirklen. Bevægelsen af skabende kraft repræsenteres af den lige linje, der udgår fra centrum.

En er symbol på enhed og udelelighed. Hvis *en* er den første manifestation af det umanifesterede, repræsenterer *en* enheden i alle former for liv. *En* symboliserer *den første Adam* – samt menneskets evne til at stå oprejst i modsætning til dyrene. *En* symboliserer den lige og smalle sti, som personligheden må følge for at opnå guddommelighed eller Kristusbevidsthed. *En* er den linje af lys og åndelig aspiration, som skal strømme fra menneskets hjerte og forene det menneskelige med det guddommelige.

Tallet minder mennesket om *Den Ene Gud, Det Ene Livsvæsen*, menneskeheden som en enhed, individualitet, selvstændighed, selvbevidsthed, herredømme, magikerens kraftstav, sceptret, viljens magt ... etc.

CIRKLEN

Cirklen symboliserer det skabte, stoffet, formen, rummet eller *virksomheden*. Punktet i cirklen repræsenterer ånden, livet, hensigten eller *årsagen*. I forbindelse med skabelsen er der derfor opstået dualitet med ånd i modsætning til stof. Herved opstår totalitet, der repræsenterer dualitet eller åndens nedsænkning i stoffet. Totalitet og cirklen viser den første opdeling af *Det Ene Livsvæsen* – den første differentiering i den evige, kønsløse og uendelige naturs periodiske manifestationer.

Der findes kun én Gud, én åndskraft eller én universel bevidsthed, som er alt, og som er i alt. Derfor er Gud både immanent og transcendent. Gud er i mennesket, og Gud er både over og under menneskeriget. Gud er ånd, og Gud er stof. Gud er Himlen og Jorden. Det er derfor muligt at forholde sig til Gud uden for mennesket, og Gud eller det guddommelige i mennesket.

I begyndelsen manifesterede Gud stoffet i cirklen af sin skabelse. Denne cirkel, som i åndsvidenskaben kaldes "*den solare grænsering*", omslutter alt i systemet og den duale manifestation eksisterer og udfolder sig inden for dens grænser. Alt inden for denne cirkel vibrerer i én bestemt grundtone. Alt er underkastet bestemte love. Alt styrer mod et bestemt mål og mod opnåelse af en fuldkommenhed, der i sin helhed

kun kendes af Gud selv. Alt inden for denne cirkel er sat i bevægelse af årsager, der kan føres tilbage til udgangspunktet før cirklen blev dannet. Intet i systemet fungerer som en isoleret enhed. Alt er en del af en større helhed. Og denne totalitet styres af kosmiske love og fuldender (som en helhed) et bestemt mål.

I åndsvidenskaben symboliserer cirklen desuden *involution* og *evolution*. Involution og evolution symboliseres af hver sin halvdel af en cirkel eller af cirkelns kurve. Den involutionære bue repræsenterer åndens vej "nedad" i stoffet eller åndens nedstigning i – eller indvikling i – stadig større stoftæthed, indtil det laveste og tætteste plan i stoffet er nået. Den anden halvdel af processen, der kaldes evolution, markerer åndens vej "opad" eller åndens opstigning eller tilbagevenden til det guddommelige udspring, idet denne bevægelse fuldender cirklen. På den nedadgående bue synker ånden lidt efter lidt dybt ned i stoffet, og på den opadgående bue stiger ånden støt og langsomt op, idet den gradvis har disidentificeret sig med stoffet.

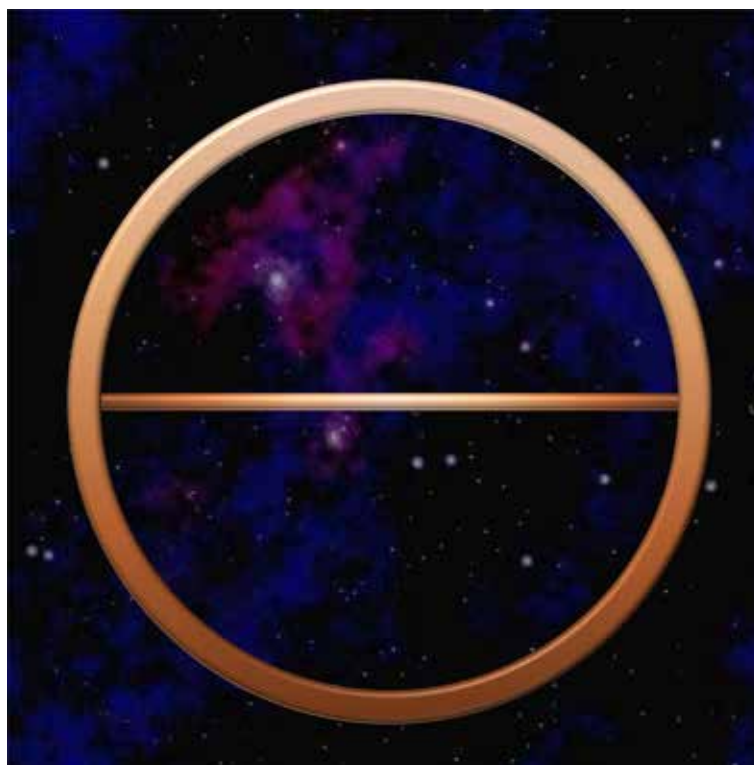
I de gamle kulturer blev denne proces symboliseret af Ouroboros eller Uroborus – slangen eller dragen, der bider i sin egen hale og dermed danner en cirkel. Ouroboros er et navn, der er dannet af "oura" = "hale" og "boros" = "som æder". Ouroboros er derfor konstant i gang med at fortære sig selv – og genfødes fra sig selv. Ouroboros bruges ofte som symbol på alttings enhed – åndelig såvel som stofflig – der aldrig forsvinder, men evigt skifter form i en uendelig cyklus af nedbrydning og genskabelse. Ouroboros repræsenterer desuden kredsløb, især i den forstand at noget konstant genskaber sig selv i en evig

tilbagevenden til det relative udgangspunkt. Ouroboros repræsenterer også ideen om den oprindelige enhed, der er forbundet med noget adskilt, som har eksisteret fra begyndelsen og rummer kræfter og kvaliteter, der ikke kan tilintetgøres.

Ouroboros har været vigtigt i religiøs og mytologisk symbolik, men har også været anvendt i alkymistiske illustrationer, hvor symbolet repræsenterede den cykliske natur i alkymisternes arbejde. I middelalderens alkymi blev symbolet benyttet til at illustrere opløsning af kobber og sølv i kviksølv. Ved afdampning af kviksølvet dannes en sølv lignende legering af kobber og sølv. Symbolet er desuden forbundet med hermetik og gnosticisme.

Ifølge hinduerne er det Brahm – den navnløse, den evige, den upersonlige virkelighed, som er udelt, uden lidenskaber, uden kendetegn eller kvaliteter – der skaber et univers, hvor Brahma – ide og hensigt – opstår i selve skabelsen. Tilsynekomsten af Brahma medførte, at der blev tegnet en linje, hvor der ikke før var nogen linjer, og derved opstod der relationer, rækkefølger, fænomener, tid og rum. Processen beskrives som et væsen, der steg op af et hav uden kyster, og som greb en passer og tegnede en cirkel omkring sig. Cirklen er Universet. Og Universet må følge sin kurs, som utallige universer har gjort det før, indtil det igen optages i Brahm.

I symbolikken er cirklen med den lige linje i vandret position *passiv*, og den antyder, at den skabende ånd er nedsænket i stoffet, hvor den erfarer dualitet. I denne position repræsenterer linjen derfor stoffet og det fysiske plan. Når cirklen deles i to halvdele af en vandret diameter, symboliserer det den første manifestation, som er feminin, fordi den endnu er passiv. Menneskehedens første tågede forestilling om formering er knyttet til det feminine princip, fordi mennesket kender moderen bedre end faderen. Oprindeligt – i de ældste kulturer – var gudinder derfor mere hellige end guder. Naturen er derfor feminin – og til en vis grad objektiv og håndgribelig – mens det maskuline åndelige princip, som befrugter den, er subjektivt og skjult.

Når cirklen deles, bliver den et symbol på yin-yang. Der opstår en opsplitning af guddommen – en kombination af feminine og maskuline egenskaber. Det negative og positive, det aktive og passive, lys og skygge, godt og ondt, varmt og koldt, styrke og svaghed er nu skabt.

Dualiteten rummer ideen om balance og nødvendigheden af par. I yin-yang symbolet er cirklen opdelt proportionelt af en buet linje. Symbolet har været anvendt i kinesisk kunst i århundreder. Cirklens ene del er sort og den anden er rød. Den røde farve står for den aktive, givende, maskuline kraft i Universet, og den sorte repræsenterer Universets passive, modtagende, feminine princip. Forenet kaldes de "*Den Store Absolutte*".

2

TO

I symbolikken vises totallet normalt som en vandret linje, der symboliserer urstoffet – den såkaldte *urmoder*, som i mørket afventer tidspunktet for skabelsen. Totallet kan også tegnes som to lodrette streger. Den første streg er ettallet, mens den anden streg er belivet af ettallet. Symbolsk viser man på denne måde det iboende maskuline/feminine princip før skabelsen.

Totallet symboliserer også tempelsøjlerne Jakin og Boaz – som er det søjlepar, der stod ved indgangen til Salomos tempel. Søjlerne og symbolikken findes stadig i mange gamle kirker – blandt andet som dobbelte kirketårne samt ved indgangen til mysterietempler og logebygninger.

Totallet er naturligvis symbol på dualitet. Det er det tal, der repræsenterer *differentiering* – "åndens fald ned i stoffet". Det er den første adskillelse af den guddommelige enhed. To opdeler *Den Ene* eller helheden. To skaber styrke, men to skaber desuden svaghed.

En/et – det aktive skabende princip – er nu delt i to. To står for ekko, refleksion, konflikt og ubalance eller opposition. To inkluderer forgængelighed. To symboliserer naturen i modsætning til Skaberen – Månen i modsætning til Solen, hvor Månen blot reflekterer Solens lys. To antyder heteroseksualitet. Totallet er tallet for dualitet – for polarisering – for godt og ondt, liv og død, ånd og stof.

For at kunne vende tilbage til den oprindelige helhed eller enhed, er det nødvendigt at forene modpolerne – de positive og negative aspekter. To repræsenterer den perfekte forening af mand/kvinde – maskulint/feminint. Den egyptiske hieroglyf for to symboliseres af to slanger, der omslynger en planet eller et æg. Et andet symbol viser et træ med en slange, der snor sig omkring stammen. Her er træets stamme et symbol på visdom, der blev lagt som et sædekorn i jorden, og den snoede slange symboliserer åndens eller sjælens spiralformede udviklingsvej på rejsen tilbage til Gud.

En/et repræsenterer Adam, og to symboliserer Adam og Eva – mand og kvinde – den skabende krafts maskuline og feminine aspekter manifesteret i menneskeskikkelser. Former dannes altid i et samspil mellem en positiv og en negativ pol. Totallet repræsenterer derfor alle produktive kræfter i naturen.

Geometrisk er totallet udtrykt med to punkter, to linjer eller en vinkel. Det gamle symbol for stjernetegnet Tvillingerne illustrerer disse begreber.

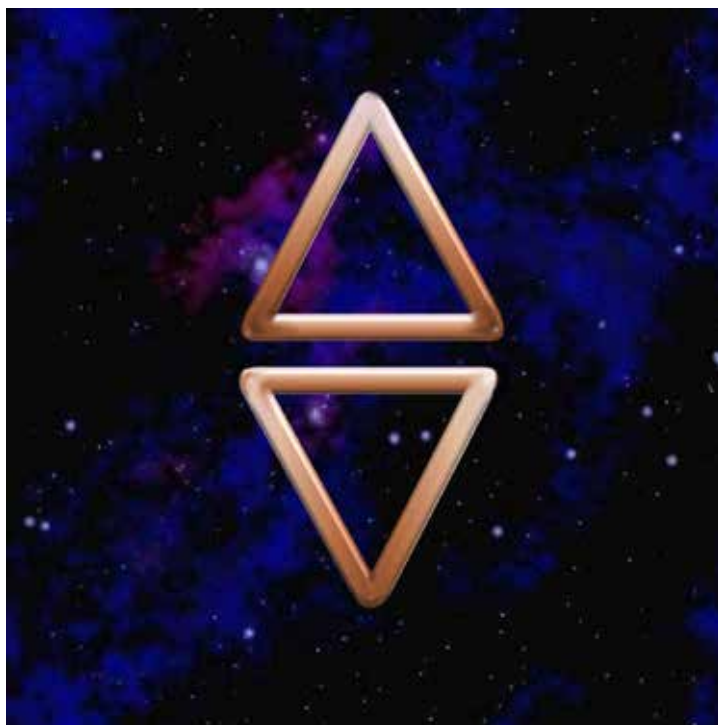
3

TRE

Tretallet er en kombination af en og to. Dermed bliver tretallet et symbol på styrke, for hvis tre deles, vil der være to imod en. Tretallet symboliserer det iboende maskuline og feminine princip og forholdet mellem dem.

Tre har relation til de grundlæggende principper, der danner en enhed. Tre er derfor udtryk for voksende indre enhed. Og tretallet er vigtigt i religionerne, fordi tre giver associationer til *Treenigheden*. Tre symboliserer den trefoldige eller treenige Gud – som er én i tre og tre i én. Tretallet repræsenterer kristendommens Fader, Søn og Helligånd – hinduernes Shiva, Vishnu og Brahma – egypternes Osiris, Isis og Horus – Amon, Mut og Khonsu – samt Odin, Freja og Thor i den nordiske mytologi – etc.

Faderen (den maskuline pol og livet) forenes med Moderen (den feminine pol og stoffet), og dermed opstår det tredje princip, Sønnen (bevidsthed eller kvalitet). Sønnen (bevidstheden) rummer således både faderaspektet og moderaspektet – men er desuden noget selvstændigt – sønneaspektet. Sønnen bliver i næste fase selv Faderen – det vil sige udgangspunkt for en ny skabende triade. Og således har *Det Ene Livsvæsen* mangfoldiggjort sig ved at reflektere sin egen treenighed ned på lavere niveauer.

Trekanten med spidsen opad symboliserer *Gud som skaber* – og på et menneskeligt niveau er den opadvendte trekant symbol på menneskets højere bevidsthed. Trekanten med spidsen nedad er symbol på involution – blandt andet livskraftens nedstigning i et fysisk væsen. Som eksempler kan nævnes Vishnus trekant og Apis-tyrens hoved med trekanten, der symboliserer guddommens tilstedeværelse i sin skabning. Trekanten med spidsen nedad symboliserer desuden vand, mørke og menneskets lavere natur.

Hos Pythagoras er trekanten ligesidet, og man må betragte den ligesidede form som den væsentligste, selvom der senere er opstået forskellige trekantformer med hver sin betydning. Betydningen af trekanten er *ild*, og allerede i Egypten var den et billede på Gud. Figuren genkendes eksempelvis fra pyramiderne.

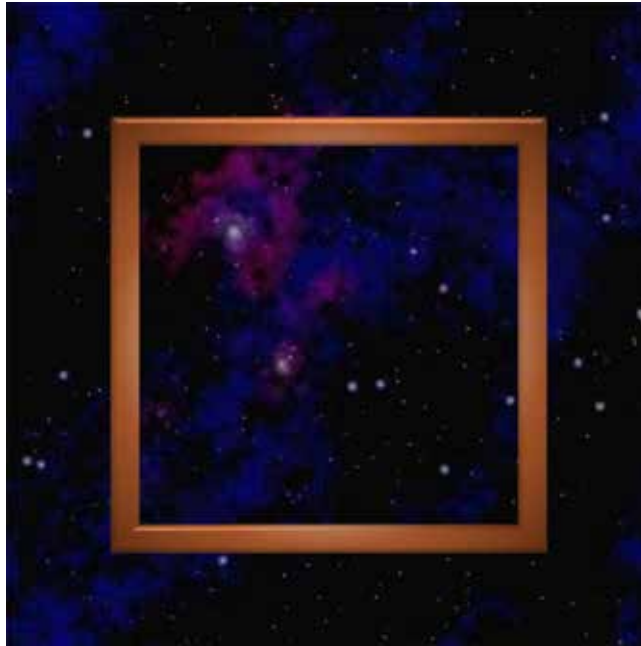
Treenige begreber, der symboliseres af trekanten og tretallet, er udover Faderen, Sønnen og Helligånden desuden krop, sind og ånd – far, mor og barn – det bevidste, det underbevidste og det overbevidste – ild, vand, luft – etc.

Tretallet symboliserer åndelig syntese og repræsenterer derfor en løsning på de modsætninger, der skabes af dualiteten. Totallet kan afbildes som to lige linjer, der aldrig kan forme et rum. Når der tilføjes en vandret linje, der symboliserer det fysiske plan, giver det udtryk for, at de positive-negative, maskulin-feminine kræfter er bragt i balance på det fysiske plan. Trekanten viser på denne måde, at ånd og stof er forenet af sindet.

Tau-korset er tredelt, og det er et af de ældste og enkleste ideografiske symboler i det kinesiske sprog. Tau-korset, der også kendes fra det gamle Egypten, viser det indre åndelige (eller vertikale) princip i ligevægt med principperne i den ydre stofflige verden. Tau er derfor et symbol på åndens manifestation i stoffet, og dermed symboliserer det involutionsprocessen (hvor ånden vikler sig ind i stoffet, og overfører kræfter og kvaliteter til stof og form). Det omvendte Tau-kors viser evolutionsprocessen, hvor ånden igen vikler sig ud af stoffet.

Tre er det første af tre tal for *fuldendelse*: Tre, seks og ni. I de hellige skrifter repræsenterer disse tal afslutningen på en periode.

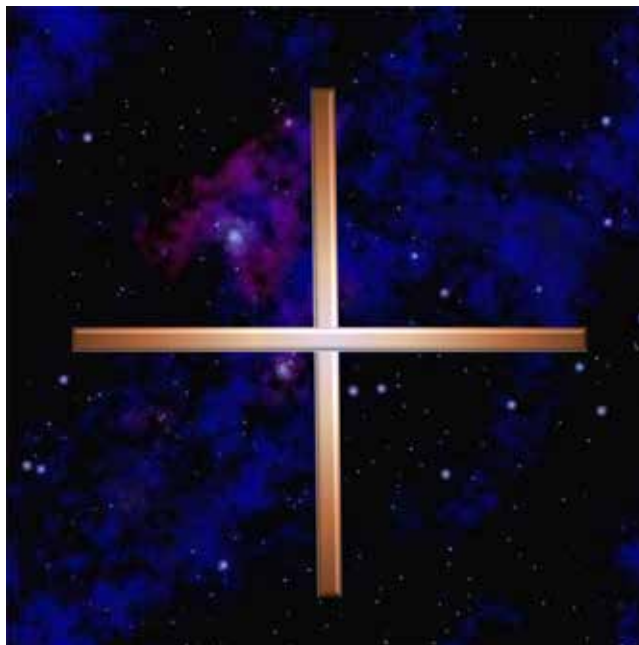
4 FIRE Firtallet har to former hos Pythagoras – kvadratet og korset – og begge symboliserer det skabte. Korset er først og fremmest udtryk for grundstoffet eller stoffets skabelse, hvorimod kvadratet viser skabelsens positive og fuldkomne resultat – men kvadratet er imidlertid kun symbol for det *jordisk* perfekte. Cirklen repræsenterer ligeledes perfektion, men på det guddommelige plan. Firtallet er således et symbol på alt, som er stabilt, fornuftigt og regelmæssigt på det fysiske plan.

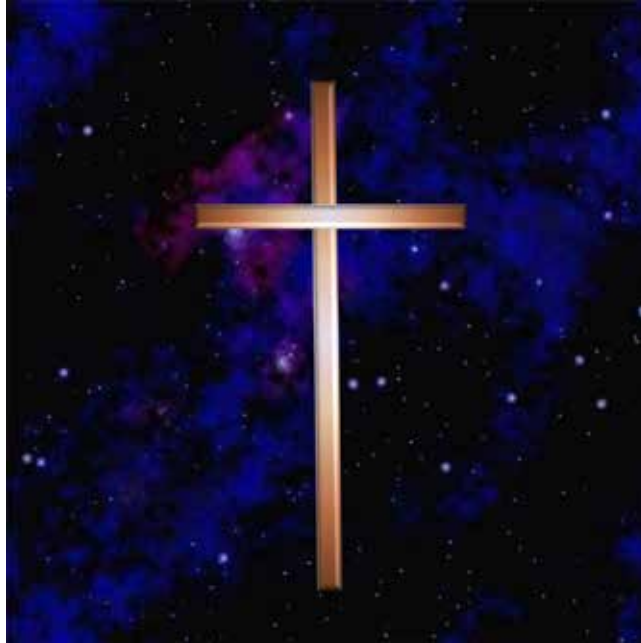
Cirklen med korset er desuden et symbol på planeten Jorden. De fire radier repræsenterer det evige kredsløb omkring centrum. Firdelingen repræsenterer de samme grundlæggende ideer: De fire faste stjernetegn i dyrekredsen – de fire hjul i *Ezekiels Bog* – de fire dyr i *Åbenbaringen* – de fire verdenshjørner – de fire årstider – de fire vinde – og de fire elementer ild, jord, luft og vand.

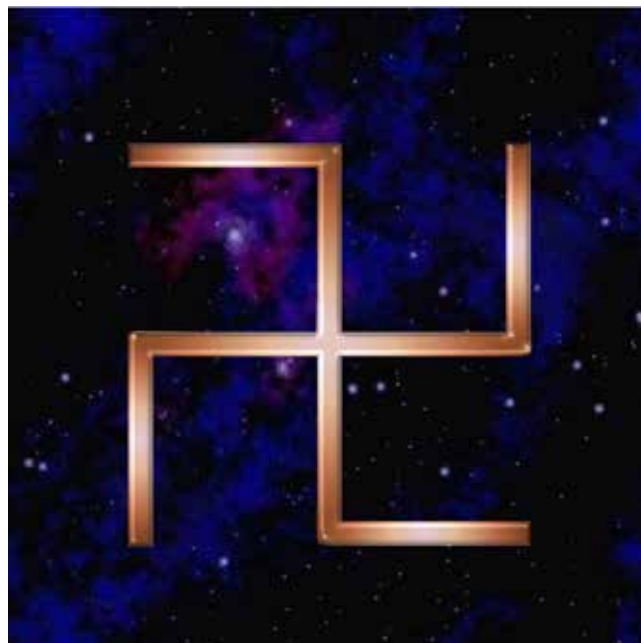
Konceptet fremstilles på flere grafiske måder: Kvadratet er ikke kun udtryk for treenigheden manifesteret i stoffet, men det viser foreningen af de fire ender i det kosmiske kors. Korset har relation til kristendommen, men symbolikken eksisterede længe før korsfæstelsen af Jesus. Der findes hundredvis af forskellige korstyper, men den eneste rigtige måde at forklare betydningen af hvert enkelt kors, er ved hjælp af grafisk symbolik.

Alle korsets former viser nedstigningen af ånden i stoffet. Samtidig viser det vejen ud af stoffet – ånden, der løfter sig over stoffet. Uanset om man kalder den lodrette linje for det aktive, dynamiske princip, og den vandrette linje for det passive, statiske princip, gør det ingen forskel, for betydningen er den samme. Det antyder også opdelingen i højere og lavere natur, hvor den guddommelige kraft strømmer gennem firdelingen.

Firtallet viser naturens fire planer, som den inkarnerede Gud er bundet til eller korsfæstet i. Alle mennesker blev bundet til eller korsfæstet i kødet, da de steg ned på det fysiske plan gennem fødslen, men selvom korset skematisk viser denne nedstigning af ånden i stoffet, viser det også vejen ud, for ånden har mulighed for igen at forlade bindingen til stoffet. Dermed bliver korset det perfekte symbol på lidelse, kamp og martyrium.

Hagekorset – det oprindelige svastika – er fundet i de ældste kulturer og over hele verden. Ordet svastika er sanskrit, og det er sammensat af "su", der betyder "det gode", "asti", der betyder "væsen" og "ka" – en endelse, der betyder "det er godt." Svastika symboliserer den kærlige Gud eller ånden, der stiger ned i stoffet, og korsets form antyder livets involutions- og evolutionære bevægelse. Svastikaets symbolske betydning kommer dermed meget tæt på hjulets, og svastika betragtes

ofte som et solsymbol. Hagekorset var kendt i Indien og Kina i mere end tretusinde år før kristendommen. Det blev også fundet i det gamle Troya og hos Mayaerne.

Ankh-korset – som på latin kaldes "crux ansata" – er kendt som det ældgamle egyptiske kors, der ofte kaldes "livets kors". Ankh-korsets form er den egyptiske hieroglyf for "liv" i betydningen "evigt liv" – herunder genfødsel og udødelighed. Ordet "ankh" betyder "nøgle", og derfor kaldes ankh-korset ofte "livets nøgle". I reliefferne ses mange af de egyptiske guder og gudinder med ankh-korset i hånden, hvor de ofte rækker det til faraoens næse som symbol på, at han "indånder" eller "tager ånden ind" i såvel det fysiske liv som i efterlivet, idet han har evigt liv.

Ankh-korset har samme betydning som det latinske kors. Den øverste ovale del er et symbol på menneskets højere natur – sjælen. Den ovale del er ikke vist som en perfekt cirkel. Den er ægformet eller auraformet, og det viser, at sjælen endnu ikke er fuldkommen. Derfor må den reinkarnere og udvikle sig gennem modstand og begrænsninger i den lavere verden. Cyklisk gennemleves dyrekredsen i zodiaken, og i denne proces er sjælen ikke guddommelig, men den stræber efter at opnå guddommelighed.

Et menneske, der står med samlede ben og udstrakte arme danner en korsform. Stillingen repræsenterer Guds ånd, der er korsfæstet. Et menneske, der på samme måde danner en korsform, men desuden har en udstrålende aura (en slags glorie) omkring hovedet, danner et ankh-kors. Dette menneske symboliserer det oplyste og indviede menneske.

Korset med slangen er ligeledes et meget gammelt kors. Slangen repræsenterer menneskets indre psykiske kræfter, der i inkarnationernes løb arbejder sig vej opad mod det åndelige. Det er kundalinislangen, der navnlig kendes fra yoga-traditionen. Kundalini er en latent åndelig kraft – en vigtig psykisk nerveenergi. Kundalini i forbindelse med menneskelegemet er en kraft, der findes latent i selve

stoffet. Kundalini er det integrerede liv i hvert atom. Kundalini eller kundalinishakti er "slangeilden", der ligger latent og kan vækkes i ethvert menneske. Kraften er virksom i ethvert menneske. Det enkelte menneskes åndelige niveau er udtryk for det niveau, kundalini-kraften har nået i dette menneske. Kundalinirejsningen sker automatisk og naturligt i livenes løb, men en stimulering i utide kan være katastrofal.

5

FEM

Femtallet kan symboliseres ved hjælp af et kvadrat med et punkt i midten, som er et symbol på sjælen i formen og dermed på menneskelivet.

Femtallet kan også fremstilles som et *pentagram* eller *pentalpha*, som femstjernen også kaldes. "Penta" er græsk og betyder "fem". Pentagram eller pentalpha er navnet på den femtakkede stjerne, som historisk har været brugt til at symbolisere forskellige religiøse og esoteriske betydninger. Den femtakkede stjerne kan tegnes i én fortløbende streg, og linjerne inde i pentagrammet danner en pentagon – en femkant.

Pentagrammet er et symbol på mennesket. Når man tænker på, at mennesket har fem sanser, bliver betydningen klar. Der er imidlertid meget stor forskel på, om pentagrammet vender spidsen opad eller nedad. Det opadvendte pentagram symboliserer det bevidste og aktive menneske på godt og ondt, mens pentagrammet med spidsen nedad repræsenterer det ubevidste, egoistiske menneske i aktion. Derfor kaldes det opadvendte pentagram for *den hvide magis symbol* og opfattes som positivt, hvorimod det nedadvendte pentagram er negativt, og det er *den sorte magis symbol*.

Frimurerens skødskind med den opadvendte trekant og det nedadvendte kvadrat kan sammenstilles med pentagrammet, men udover femtallet, ligger der en hel del anden symbolik i skødskindet.

Fem er et symbol på mennesket, der rækker ud for at opleve og lære ved hjælp af de fem fysiske sanser. Femtallet antyder forandring og forandringsevne. Det er et tal, der antyder prøvelser, for det er sædvanligvis et symbol på ufuldkommenhed. Pythagoræerne lærte, at dette tal herskede over ægteskabet. Det er udtryk for de fire lemmer plus hovedet – de fire fingre plus tommelfingeren – de fire elementer, der kontrolleres af tanken – de fire kardinalpunkter med et centrum.

Femtallet, der symboliseres af pentagrammet, er dualt. Det er opdelt i den lavere firkant og højere trekant. Det er en påmindelse om, at mennesket er både menneskeligt og guddommeligt. I forhold til de lavere riger, er mennesket som en gud, der kan velsigne eller fordømme.

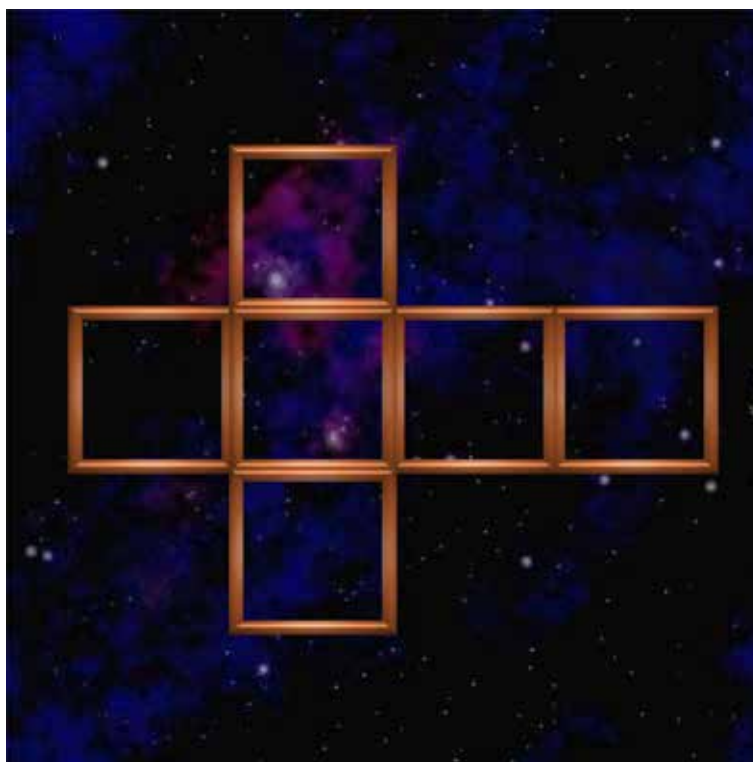
Den femtakkede stjerne står for elementerne, ild, jord, luft og vand, som nu er under tankens kontrol. Den femtakkede stjerne er kendt som "magiens stjerne". Det er primært stjernen i mikrokosmos – menneskets stjerne. Pentagonalen er som sagt en femkant, og den opfattes også som et symbol med en beskyttende funktion. Magikere brugte eksempelvis den femtakkede stjerne som et segl, der skulle forhindre påvirkningen fra onde indflydelser. Når stjernen vendes på hovedet, betyder det, at elementerne kontrollerer tanken, og dermed bliver den stjernen for sort magi.

Overordnet kan man sige, at fordi stjernen er et lys, der skinner i mørket, symboliserer den ånden, men det er sjældent, at et symbol kun har én enkelt betydning. Selvom en stjerne står for lysets kræfter, der kæmper mod mørkets kræfter, afhænger betydningen eksempelvis af antallet af takker på stjernen, hvordan takkerne er arrangeret, hvilken farve, de har – hvis de har nogen etc. Den "flammende stjerne" er et symbol på det mystiske center – kraftens kilde i et Univers i ekspansion.

6

SEKS

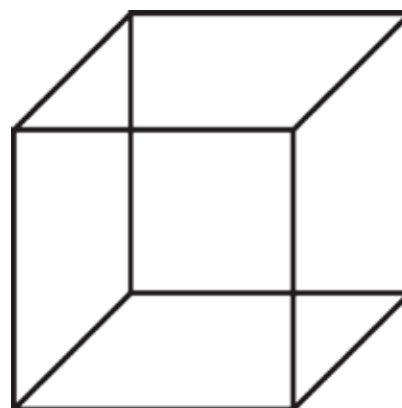
Sekstallet symboliseres i de fleste tilfælde af den såkaldte *Davidstjerne*, der består af to sammensatte ligesidede trekanter. Den sekstakkede stjerne kan betyde foreningen af Gud og menneske, men denne fortolkning er ikke altid dækkende. Når den sekstakkede stjerne har en selvstændig betydning, kan de to trekanter ikke deles – f.eks. når den symboliserer balancen i udviklingen – balance mellem den ydre og indre skabelse. Men i langt de fleste tilfælde skal den ses som symbol på involution og evolution. I kristendommen bliver den sekstakkede stjerne derfor symbol på Kristi nedstigning i menneskelig skikkelse samt hans opstandelse og tilbagevenden til Faderens rige. Sekstallet er også symbol på Kristus-kraften i naturen.

Desuden former sekstallet en kubus, som er den fuldkomne bygningssten. Det Allerhelligste såvel i Åbenbaringsteltet som i Salomos tempel var kubisk i form – og det samme gælder koret i mange af de ældste kirker.

Sekstallet står for intuition, harmoni og skønhed – samt kærlighed, der er transformeret fra lidenskab til medfølelse – et symbol på vækst, formål og fuldendelse.

Det grafiske symbol er som sagt den sekstakkede stjerne, der ofte kaldes Salomons segl. De to trekanter repræsenterer henholdsvis sjælen og personligheden – eller foreningen af det bevidste og ubevidste sind. Her er alkymisternes "ild" kombineret med "vand". Det siges, at på hebraisk betyder kombinationen af konsonanterne i de to ord "Gud" eller "Himlen". Det er symbolet på forening af ånd og stof. Det er stjernen for universel

kærlighed og den makrokosmiske stjerne. For hinduerne er den sekstakkede stjerne symbol på Vishnu, mens egypterne så stjernen som et symbol på skabelse. Det samme gjorde pythagoræerne. De sammenflettede trekanter symboliserer *Den Treenige Gud*, der reflekteres ned i sin egen skabelse.

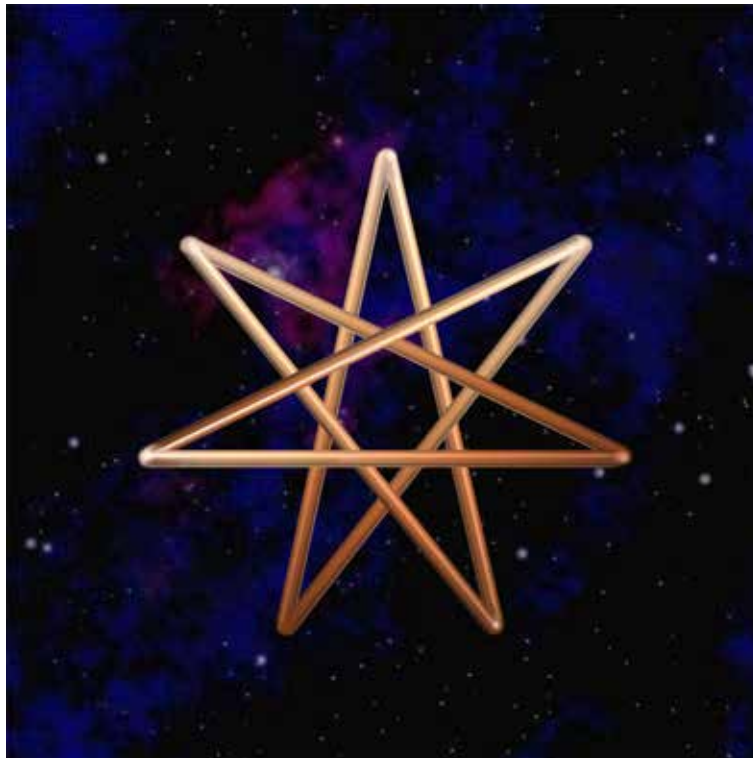

Sekstallet viser, at årsagen til al udvikling er trangen til perfektion – en trang, der er iboende alt levende. Det sjette princip i mennesket er sjælsprincippet, som ikke falder til ro, før det har genfundet sit åndelige hjem. Sekstallet tilføjer derfor sjælsprincippet i menneskeprincippets femtal.

SYV

Syvtallet har også to former. I den ene form er trekanten lagt på kvadratet og symboliserer, at det er den skabende ånd, der former legemet eller stoffet.

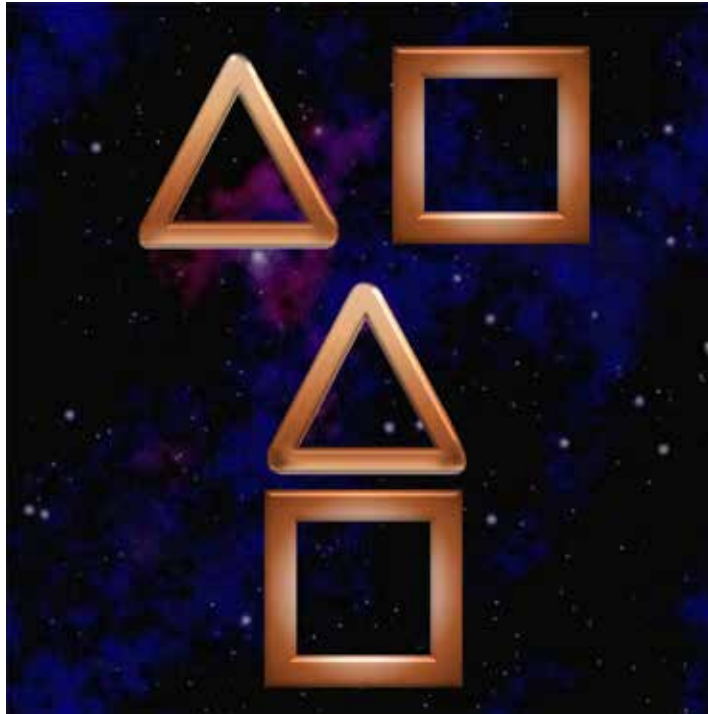

Den anden figur er syvstjernen. Den repræsenterer det hellige syvtal – Himlens skabende kræfter symboliseret i de syv himmellegemer, de syv skabelsesdage, den syvarmede lysestage, de syv toner i toneskalaen, de syv farver i farveskalaen – og mange, mange andre eksempler.

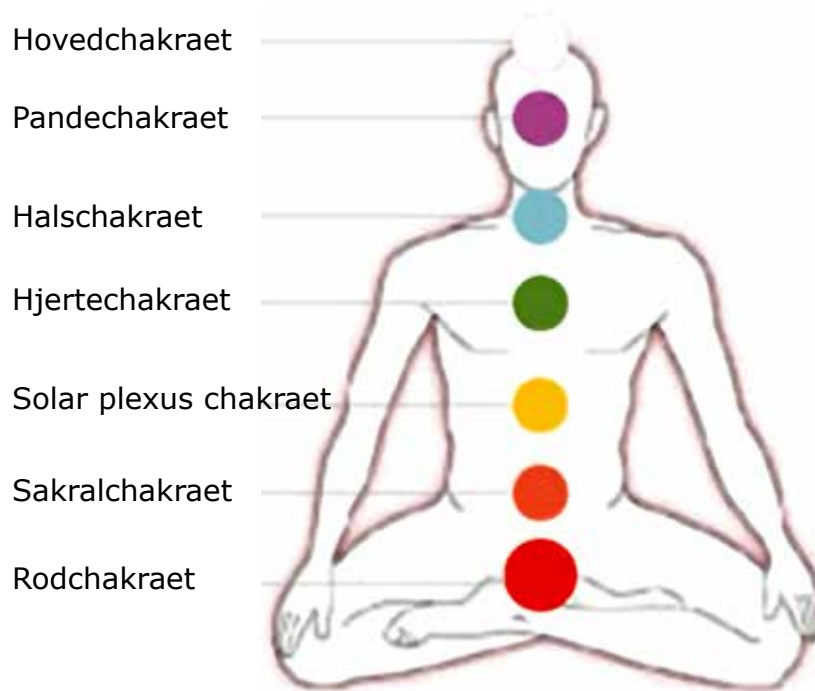

Syvtallet repræsenterer Universets åndelige kræfter, og syv indgår derfor i ritualer af enhver art. Syvtallet symboliserer adskillelse, hvad enten det drejer sig om kræfter i naturen eller subtile kræfter i mennesker af enhver karakter.

Syvtallet siges at være det helligste af alle tal, og det betragtes også som sådan i alle religioner. Det er symbol for den perfekte orden – en fuldendt periode eller cyklus. Mennesket har syv endokrine kirtler, der er forbundet med de syv chakraer. Syv viser foreningen af det ternære og det kvaternære – den trefoldige Gud og menneskets firfoldige natur.

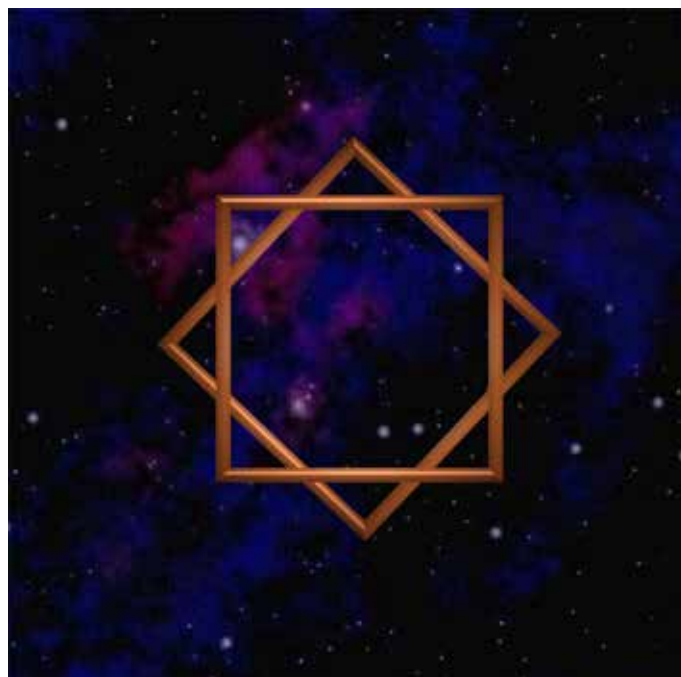
I mennesket repræsenterer det ternære Himlen og den guddommelige trefoldighed – det vil sige de tre højere centre – pinealkirtlen (hovedchakraet), hypofysen (pandechakraet) og skjoldbruskkirtlen (halschakraet). Det kvaternære repræsenterer Jorden og mennesket – det vil sige de fire lavere centre – binyrerne (rodchakraet), kønskirtlerne (sakralchakraet), bugspytkirtlen (solar plexus chakraet) og thymuskirtlen (hjertechakraet). I de hellige tekster er det disse syv centre, der som regel er repræsenteret ved den syvarmede lysestage med syv tændte lys.

Syvtallet er blevet kaldt "mesteren i Månen", fordi Månen tiltager og aftager i syv dages cyklusser. I disse faser påvirker Månen tidevandet og vegetationen. I højere former hersker syvtallet over svangerskabet og kvindens periodiske funktioner. Det syvende bogstav i det egyptiske alfabet er "zenta", der betyder "liv".

Det grafiske symbol for syv er den sekstakkede stjerne – de sammenføjede ligesidede trekanter – med et punkt i midten. Punktet repræsenterer det samme livskim som i cirklen. De seks punkter er symbol på, at skabelsen symbolsk set varede i seks dage, og punktet viser, at det er Gud, der beliver sin skabelse.

OTTE

Ottetallet symboliseres af to kvadrater, der er lagt oven på hinanden. Kvadratet er som nævnt symbol på det jordisk perfekte, og her vises to fuldkommenheder. For de kristne er otte opstandelsens tal, men oprindeligt var det symbol på reinkarnation og dermed på evigt liv. Evigheden angives ved at lægge ottetallet ned. De to kvadrater symboliserer vejen ned i inkarnation i de fire elementer (involution), og vejen tilbage ved at frigøre sig til bindingen til de fire elementer (evolution). I det gamle Egypten kaldte man dette symbol for

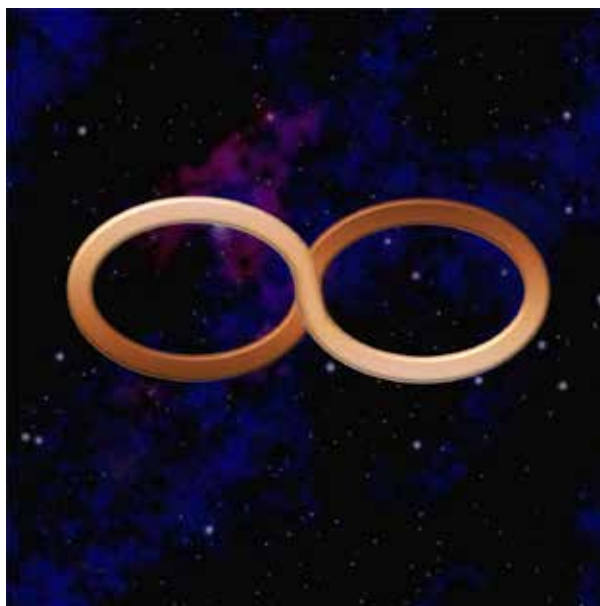
"de ottes by". I legenden finder Osiris solguden Shu, som er lyset eller solkraften, og det fortælles, at Osiris møder Shu på trappen til "de ottes by". "De ottes by" er det godes og det ondes to firkanter. Osiris er guden, der har tilintetgjort "oprørets børn" – de onde principper i Nun (urhavets kaos). Man kan sige, at der er fire trin ned (de fire elementer er en forudsætning for manifestationen), men det medfører samtidig, at der er fire trin op på vejen tilbage.

Kundalini-kraften – den psykiske kraft – stiger op gennem de endokrine kirtler eller åndelige centre. Spiralbevægelsen giver associationer til en slange, som også symboliserer skabende kraft. Denne kraft kan bruges eller misbruges. Den kan bruges til egoistisk seksuel tilfredsstillelse, og denne kraft er destruktiv, og derved repræsenterer slangen fristelse. Den samme energi – løftet og forædlet – er skabende og healende.

På grund af sin form danner ottetallet et billede af to sammenflettede slanger. Slangerne danner Hermes-staven – den heroldstav, som gudernes sendebud Hermes afbildes med. Den kaldes også caduceus, og den repræsenterer rygsøjlen. Slangerne er symbol på den duale kundalini-kraft – Ida og Pingala – der smelter sammen i en syntese i Sushumna (den æteriske rygsøjle). Hermes-staven eller caduceus er dermed symbol på menneskets åndelige udvikling.

Ottetallet kan sammenlignes med en drivrem, der overfører kraft fra motorens drivhjul. Ofte er drivremme krydsede og danner præcis samme form som et ottetal. Næsten alle symboler, der har form som et ottetal, repræsenterer det grundlæggende princip i evolution – det vil sige overførsel af kraft fra en cyklus eller form til en anden og højere. Otte er evolutionens tal, og det har relation til cyklussernes spiralbevægelser. Otte er tallet for tidens uundgåelige og fremadrettede pres. Et symbol for ottetallet og tiden er timeglasset.

I matematik er ottetallet på den ene side et symbol på uendelighed, og på den anden side et symbol på regenerering og overgang til et nyt stadie eller en ny bevidsthedstilstand. Den ottende dag kendetegner ofte opstandelse.

Frodi evolution kan stimuleres ved at genså, hvad der i forvejen er sået, er ottetallet det perfekte symbol på balance – eller forholdet mellem årsag og virkning.

Ottekanten eller oktaederet er en mellemform mellem kvadratet og cirklen – og det er et symbol på regenerering. Fordi det indikerer genfødsel, er det samtidig et symbol på dåben, og kirkens døbefonde var oprindeligt ottekantede.

NI

Nitallet symboliseres med tre trekanter, der alle vender opad – eller med tre trekanter, der lægges ovenpå hinanden. De tre trekanter er symbol på henholdsvis ånd, sjæl og personlighed hos det udviklede menneske.

Ni gør talrækken fuldkommen – dog uden at have samme styrke som ti – men nitallet har ikke ottetallets svaghed. Ni udgør afslutningen på tingenes naturlige rækkefølge, der kommer til udtryk som en forestående ændring i livet.

Ni betragtes ofte som den indviedes tal. Ni er slutningen på talrækken, før den vender tilbage til enhed – det vil sige, at 1 smelter sammen med 0 og bliver til 10. Ni er slutningen på en cyklus. Da ni har den besynderlige egenskab, at tallet altid reproducerer sig selv, når det ganges med et hvilket som helst andet tal¹, symboliserer ni stoffet, som ikke kan nedbrydes. For hebræerne var nitallet et symbol på sandheden. Det er trefoldighedens trekanter – eller en tredobling af trefoldigheden.

Nitallet har altid været anset for at være mystikkens tal. Nogle gange symboliseres tallet af den mystiske rose, som afbildes i en stiliseret form med ni ydre kronblade, seks i næste lag og tre omkring midten.

De gamle filosoffer tillægger nitallet mange mystiske kræfter, som derfor ofte blev brugt som en amulet. Platon lagde stor vægt på tallet, og det siges, at han satte sin viljestyrke ind på, at han skulle afgå ved døden på kvadrattallet 9 – det vil sige, når han blev 81 år.²

¹ Man kan gange 9 med et hvilket som helst tal i talrække fra 1-9, og tværsommen af resultatet vil altid være 9. F.eks. $9 \times 2 = 18 - 1 + 8 = 9$... $9 \times 8 = 72 - 7 + 2 = 9$.

² Kvadrattal betegner et helt tal opløftet i anden potens.

Fordi det er talrækkens sidste ciffer, er nitallet symbol på, at tingene bringes til ophør, og man forbereder sig til en ny manifestation. Eksempelvis er livet i livmoderen ved at være slut, når barnet nærmer sig den niende måned, hvor en ny og helt anderledes livscyklus begynder.

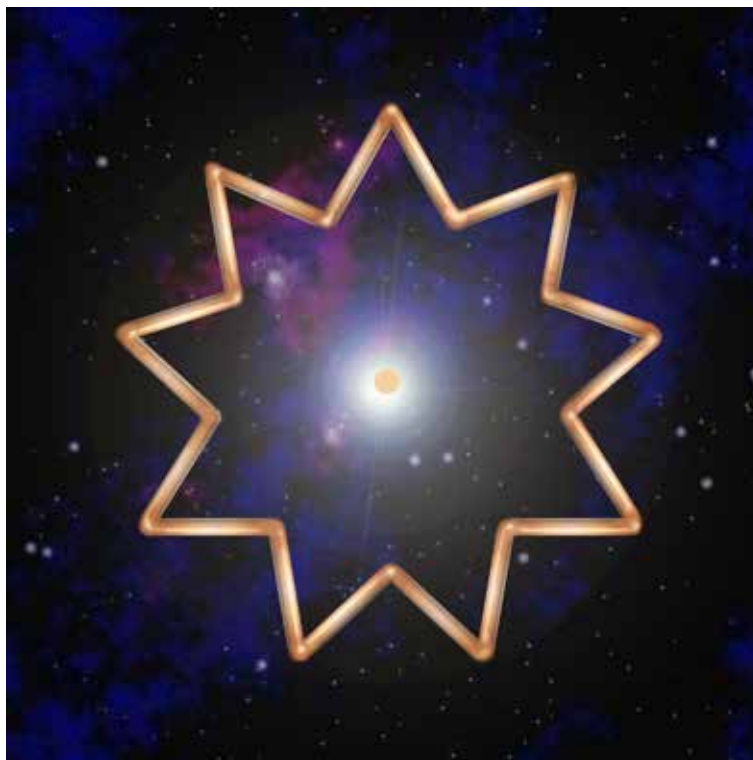

Det siges, at Jesus udåndede på korset i den niende time. I den græske mytologi blev nitallet indviet til "sfærernes musik" og til de ni muser. Nitallet spillede også en vigtig rolle for romerne. "Renselsens fest" blev afholdt for alle nyfødte drenge på den niende dag efter fødslen. Romerne begravede deres døde på den niende dag, og hvert niende år arrangerede de en fest til minde om de døde. Jøderne blev opfordret til at bruge den niende dag i hver måned til at faste og angre.

10

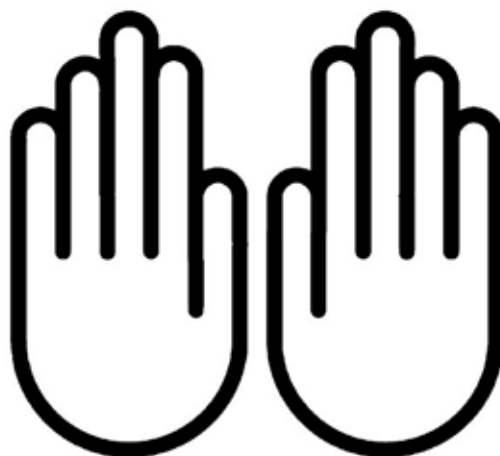
TI

Titallet hos Pythagoras symboliseres af tre trekanter med et punkt i midten. Trekkanterne repræsenterer den fuldkomne forening af det skabte og skaberen, og dermed er ti det højeste af de pythagoræiske tal.

I titallet finder man således tallenes fuldstændighed, og derfor rummer ti en styrke, der kun findes i få tal – men alligevel er der tydeligvis tale om en kombination af kræfter.

Titallet er fuldkommenhed – eller perfektion gennem fuldbyrdelse, for titallet symboliserer tilbagevenden til enhed. Fra gammel tid er titallet blevet betragtet som et tal for perfektionen, netop fordi tallet symboliserer afslutningen på en proces eller opfyldelse af et formål – og det er grundlaget for en ny proces.

Symbolet viser det unmanifesterede Univers med en linje, der deler det i to. Det er et symbol på en universel lovmæssighed, der siger, at alt, som er manifesteret i stoffet, er underlagt loven om polaritet eller modsætningernes par.

Titallet havde også stor betydning for de egyptiske præster. Før de kunne udføre en offerceremoni, skulle de faste og leve i overensstemmelse med en hård disciplin i ti dage. Ifølge hinduerne rummer titallet en magisk kraft. Tallet repræsenterer den store del af menneskets natur, der endnu ikke er kommet til udtryk, og denne del er intet værd, før det lærer at bruge "kraftstaven" – den indre guddommelige skabende ånd. Blandt frimurere er titallet symbol på sammenhold og tillid, der illustreres med håndtrykket.

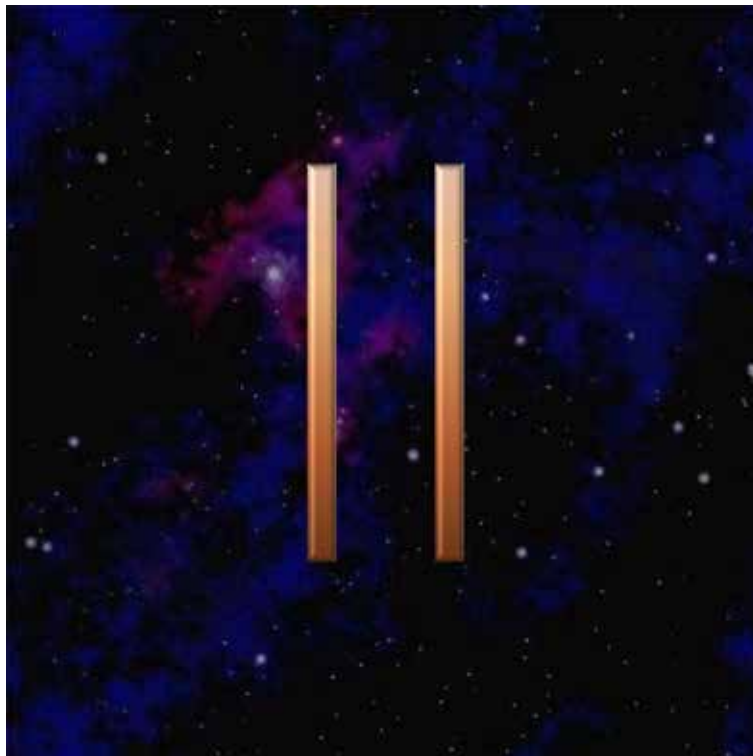

11

ELLEVE

Ellevetallet repræsenterer begyndelsen på en ny og mere avanceret manifestationscyklus. Tallets første og primære betydning er *ny begyndelse*. Denne begyndelse er baseret på den kundskab, der er vundet gennem erfaringer i den forrige cyklus. I den forstand kan man kalde ellevetallet for reinkarnationens tal, for det repræsenterer bevidstheden, når den ikke er i den fysiske krop.

Ellevetallet er det første af tre tal, som numerologer sædvanligvis betragter som "mestertal". De to andre er toogtyve og treogtredive. Elleve symboliserer kontrol på det fysiske plan – toogtyve kontrol på det psykiske plan – og treogtredive er tegn på kontrol på åndelige planer.

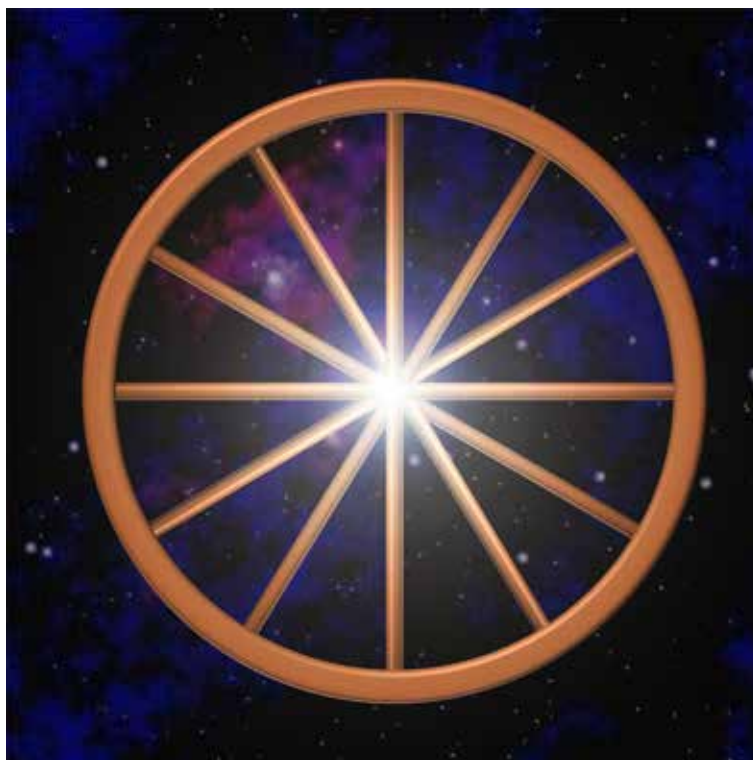

Ellevetallet er udtryk for den dynamiske energi, der kræves alene for at operere på det psykiske plan, og det giver magt til hurtige beslutninger. Toogtyve repræsenterer udviklingen af fornuft og diplomati, som skaber sammenhæng mellem de fysiske og det psykiske. Det forsøger at forstå årsagerne, og at give åndelige begreber mening. Treogtredive repræsenterer åndelig bevidsthed, der er udviklet gennem erfaring, samt et ønske om at nå et højere niveau af tjenestearbejde. I denne forbindelse er det interessant, at Jesus døde i en alder af treogtredive – og at det internationale frimureri fastholder dette tal i deres treogtredivte grad – den højeste og mest ærefulde, der kan opnås.

12

TOLV

Tolvtallet repræsenterer det færdige produkt, som findes latent i alle kræfter og former i naturen. Tolv er et symbol på kosmisk orden, åndelig fuldkommenhed og afslutning.

Grafisk er tolvtallet repræsenteret ved en cirkel, der er inddelt i tolv afsnit. Symbolet er kendt under forskellige betegnelser som "livets hjul" eller "lovens hjul", men det mest kendte symbol er zodiaken. Her er den guddommelige cirkel opdelt i tolv lige store afdelinger af trekantens firfoldige udtryk. Hjulet er forbundet med rotation, og egerne, der stråler ud fra navet, symboliserer ånden i manifestation. De tolv opdelinger af livets cyklus svarer muligvis til sjælsstadier og sjælskvaliteter.

Zodiaken er sandsynligvis det ældste og mest hellige filosofiske koncept, der viser Gud i sin manifestation. Det er langt ældre end både grækerne og egypterne.

Dertil kan føjes tolvtallet i Bibelen – Jakobs tolv sønner, tolvdelingen af kong Salomons tempel, Israels tolv stammer, de tolv apostle – etc. Der er desuden tolv olympiske guder, Herkules' tolv arbejder, Kong Arthurs tolv riddere – etc.

Tolv er det manifesterede univers' tal, og tolv er grundlaget for dodekaederet³ – et platonisk legeme, der består af tolv ens sideflader. Dodekaederet er det platoniske legeme, der kommer kugleformen nærmest, og Pythagoras betragtede formen som hellig. Figuren anvendes som symbol på alle andre former i manifestationen.

³ Dodekaeder er græsk, og betyder "tolv ansigter".

VidsomsNettet

www.vidsomsnettet.dk